

Hvis ikke sundhedsministeren vil svare her på, hvad regeringen i den forbindelse har gjort eller vil gøre i fremtiden for at sikre, at man ikke kommer i en lignende situation, ja, så spørger vi altså om det i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg i et samråd, for der skal vi jo altså have et svar. Jeg synes, at man lige så godt kunne have svaret her.

Og så synes jeg altså også, at regeringen ikke kan komme uden om, at det kan få konsekvenser, når der er en gruppe mennesker, som i realiteten mister deres strejkeret. For det betyder jo altså – og det har vi jo set tidligere i historien – at man siger: Så skal de have noget andet. Tidligere kunne de f.eks. blive tjenestemænd; det var prisen for, at de ikke måtte strejke. De fik så en bedre pension.

Derfor må konsekvensen af alt det her blive, at man, hvis man i realiteten om nogle år konstaterer, at man ikke vil give en bestemt gruppe mennesker retten til at strejke, så må give dem en højere løn. Det mener jeg rent faktisk bliver konklusionen på det her om nogle år. Og det er det, som Folketingets flertal og regeringens udspil i høj grad bidrager til – ud over den indsats, som Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen har ydet. For et det, der bliver konsekvensen af de her ting.

Jette Gottlieb (EL):

En gruppe af strejkende kan vel også bestille et regeringsindgreb ved uforvarlig anvendelse af strejkevåbnet, men det er ikke det, der er tilfældet i den foreliggende sag. Det er ikke, fordi vi gør forskel på de to kampskridt, der kan opvises, men fordi vi vurderer den konkrete sag og konstaterer, at arbejdsgiverne i dette tilfælde har bestilt et indgreb, og det har de fået.

Det er på den baggrund, vi siger, at vi lige så sikkert må konstatere, at man åbenbart ikke har strejke muligheden, hvis man er ansat inden for sådan et område som sygeplejerskernes. Det har vist sig, at man ikke har lov til at bruge strejkevåbnet, og det er på den baggrund, jeg spørger, om det ikke er en krænkelse af menneskerettighederne, om det ikke er en krænkelse af konvention nr. 98, som vi har underskrevet. Det er jeg ret overbevist om det er.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er en enkelt bemærkning fra arbejdsministeren – nemlig den sidste – der får mig til at gå herop. Der blev sagt: Vi har nu en løsning på

konflikten, en løsning på problemerne. Men hvordan kan man efter at have set den flok, der så dejligt er hernede på pladsen, og efter at have hørt alle de meldinger, som vi i går hørte i tv, og som er kommet fra de forskellige møder, stå her og sige, at nu løser vi tingene?

Vi ved, at sygeplejerskerne siger op. Vi ved, at de vil arbejde efter reglerne. Vi ved, at mange af dem vil gennemføre det, man kalder ulovlige strejker. Vi ved, at der i lang tid fremover vil blive kaos og utilfredshed i sektoren. Hvordan kan man så sige, at vi har en løsning?

Jeg vil gerne spørge sundhedsministeren: Er sundhedsministeren enig i den vurdering, at vi nu har en løsning på problemerne? Kan sundhedsministeren garantere, at vi, efter at det her er gennemført, dels har ordnede forhold, dels har løst problemerne i sundhedssektoren?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg tror nok, at hr. Frank Aaen har misforstået den bemærkning om en løsning. Det er klart, at det her indgreb løser ét problem: Der er ikke strejke fra natten mellem fredag og lørdag.

Men det betyder ikke, at der er en løsning på de problemer, der knytter sig til strejken og arbejdsnedlæggelserne, og det er baggrunden for, at vi nedsætter et udvalg med deltagelse af parterne, som i høj grad flugter de almindelige, fagretlige forhandlingsprincipper.

Det vil sige, at det er parterne selv, der frem til den 1. oktober skal analysere deres eget område. Efter den 1. oktober, når udvalget er færdigt med sine forslag, er det også parterne selv, som efter de almindelige forhandlingsprincipper skal forsøge at finde ud af, hvordan de resultater, der bliver en følge af udvalgets arbejde, skal fordeles imellem de forskellige faggrupper.

Så det er alene en løsning på det problem – som vi anser for alvorligt – at ventelisterne vokser og vokser, at der er flere og flere ældre, som specielt med optrapningen her pr. 1. juni ikke vil kunne blive passet i deres hjem, fordi hjemme-sygeplejen ikke kommer ud. Det er baggrunden for, at regeringen griber ind: Et samfundsmæssigt hensyn til de syge og de ældre, dem, der står på ventelisterne osv.

Så jeg må sige til Frank Aaen, at det sådan set var det, jeg mente, for jeg kan også godt høre, hvad der sker her udenfor, jeg har også fulgt de diskussioner, der har været i dagens radioavisser, og jeg har også læst aviser og sådan noget. Det er givet, at der i et stykke tid måske vil være